„Ik ga met je mee," zei Beckstein. „De Bruin, geef mijn hoed eens aan," ging hij voort tot den bediende, „en blijf in den winkel als ik weg ben!"

De bediende keek met open mond het tweetal na. Juffrouw Rendal liep als in een droom naast den antiquaar en hoorde nauwelijks wat hij haar liep te vertellen. Vijftig gulden en nog meer misschien. Ze kon nu al haar schuld betalen en hield nog geld over.

Toen zij de woning van juffrouw Rendal binnentraden, bemerkten geen van beiden den huisheer, die achter in de donkere gang het tweetal nakeek, terwijl ze de trap op gingen. Hij kende den antiquaar van gezicht en was niet weinig verwonderd.

De heer Beckstein inspecteerde den inhoud van de kist met onverschilligen blik, toen hij evenwel de kandelaars in 't oog kreeg, toonde hij meer belangstelling.

„Om je de waarheid te zeggen, ik heb een klant die deze dingen zou kunnen gebruiken. Ik wil je er een flinken prijs voor geven. Ik..."

„Ik geef ze voor geen schijntje," zei juffrouw Rendal op scherpen toon. „Doe dus maar een flink bod."

De heer Beckstein bekeek de kandelaars zeer nauwkeurig.

„Zijn ze niet prachtig?" vroeg ze. „Massief zilver, geloof ik! Twee honderd gulden zou niets te weinig zijn."

Hij lachte zoo hoonend, dat ze er een kleur van kreeg

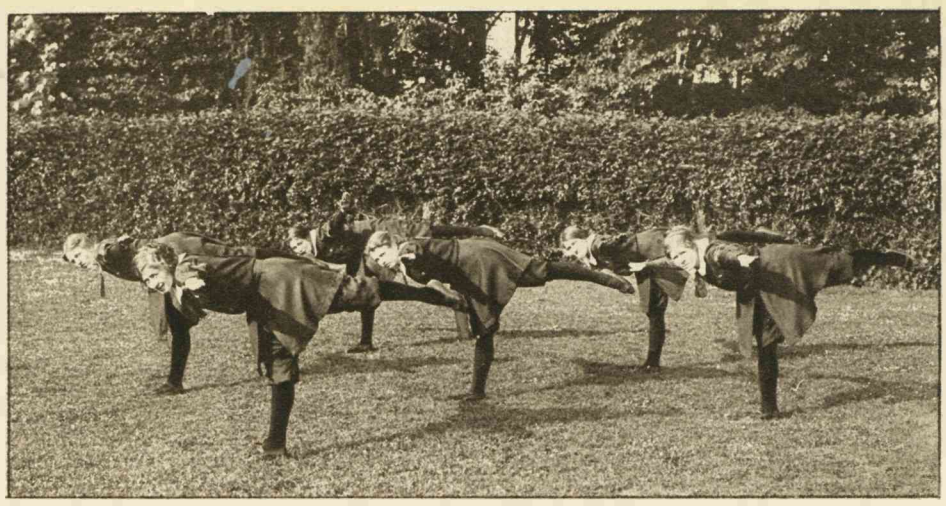

PIERRE MOLS,

die op het oogenblik als gast in het Louis Bouwmeester-Theater in den Haag speelt, is voor het volgend seizoen verbonden aan het Nederlandsch Tooneel te Amsterdam. Met de rol van Adam uit „Adam in Ballingschap" o.a., heeft de heer Mols reeds veel succes ingeoogst.

en reeds wilde zeggen, dat ze het maar uit een grapje zei, toen hij haar beduidde even stil te zijn en op een enveloppe een berekening maakte. — „Neen, dat gaat niet! Honderd vijftig gulden is de uiterste prijs. Geen cent meer!"

De huisheer stond onderwijl te luisteren op het portaal en floot zacht voor zich heen. Hij deed zijn best door een reet van de deur heen te zien, maar tevergeefs en ten einde raad, klopte hij aan de deur en trad de kamer binnen.

ZWEEFSTANDEN.

In ons nummer van 15 April j.l. (42a) komen twee zweefstanden voor van Mej. P. de Vries, voorturnster der Dames-Gymnastiekvereen. „O. D. A." te Knijpe, welke algemeen werden bewonderd. Heden hebben we het genoegen, één dezer zweefstanden te laten zien van 'n zestal dames, leden der Dames-Gymnastiekvereen. „N. E. A." te Purmerend, die onlangs dezen stand uitvoerden op den feestavond der Mobilisatievereen. aldaar.

Juffrouw Rendal wendde zich om naar den binnenkomende.

„O, excuseer! Ik wist niet dat u bezoek had," mompelde de huisheer. „Ik wilde u even spreken! Ik zal evenwel later nog wel eens terugkomen."

„Nou 't is goed, mijnheer Beckstein," zei juffrouw Rendal. „U kunt ze krijgen!"

„Ik heb geen geld genoeg bij me," antwoordde de antiquaar, „maar kom Maandag aan den winkel, dan zal ik u betalen."

Hij liep als toevallig naar den schoorsteen, waarop een verbleekt portret prijkte.

„Dat is mijn oude meesteres, mevrouw Heringa," merkte juffrouw Rendal trotsch op. „Twintig jaar geleden was ik haar kindermeisje, toen haar zoon nog klein was. Later ben ik bij haar gebleven als tweede meid. Ze is nu al jaren dood en haar man ook. En het huis waar ze gewoond heeft is afgebroken . . . ."

Ze praatte verder, terwijl de huisbaas nadenkend de trap afliep.

„Hij zou geen honderdvijftig gulden voor die ouwe kandelaars bieden, als ze niet heel wat meer waard waren. Hij is nog al 'n mooie jongen om te veel te bieden. Ik denk dat zijn cliënt wel het dubbele zal moeten betalen."

Plotseling kreeg hij een prachtig idee. Hier was voor hem een mooi buitenkansje. Een half uur dacht hij na, toen klom hij de trap weer op naar juffrouw Rendal.

„Is-ie weg, hè? Kan ik je nu even spreken? Kijk eens, ik was daar straks een beetje driftig en kwaad over de huishuur, maar je zult moeten toestemmen, dat ik er wel eenige reden toe had."

„Welnu?" vroeg juffrouw Rendal kort.

„Ik zag je binnenkomen met dien ouden vos, dien Beckstein, en ik wil je voor hem waarschuwen. Ken je hem?"

„Ik had hem nog nooit te voren gezien!"

„Welnu, hij zal je een loer draaien als hij kan. O, ik heb al heel wat over hem gehoord van menschen uit de buurt, die hier langer wonen, dan u! Je wilt hem die kandelaars verkoopen, hè? Geloof me, ze zijn geld waard!"

„Dat weet ik," antwoordde juffrouw Rendal koel. „Wees maar niet bang, ik zal je morgen mijn achterstallige huur betalen. Goeien avond!"

„Wacht even," protesteerde de heer Hurley. „Wat die Beckstein betreft, hij is een gladde vogel. Had je niet beter gedaan, die kandelaars ergens anders aan te bieden voordat je ze aan hem verkocht. Je had er licht meer voor gekregen. Ik wil zeggen: ik zou je er wel honderd vijf en zeventig gulden voor willen geven."

Juffrouw Rendal keek hem ongeloovig aan.

„Dat is vijf en twintig pop meer, hè? Laat ons den koop sluiten. Ik trek er de huur af, geef je een kwitantie en betaal je de rest in klinkende munt." — De vrouw aarzelde.

„De heer Beckstein heeft de keus, dunkt mij. Ik heb ze hem zoo goed als verkocht."

„Kom, kom! Jullie vrouwen zijn zoo conscientieus. Ja, ja! Ik ga gauw het geld halen en ben in een paar minuten terug."

Toen hij terugkeerde, gaf juffrouw Rendal hem de kandelaars in ruil voor een kwitantie en een stapeltje bankbiljetten.

Ze zat een oogenblik sprakeloos, toen boog ze het hoofd op de tafel en weende tranen van geluk en verlichting. Ondanks haar uitdagende houding, was ze onuitsprekelijk angstig geweest. Ze was op het punt geweest allen moed te verliezen. Nu was alles weer zonneschijn voor haar.

Den volgenden Maandag begaf ze zich met tegenzin naar den winkel van den heer Beckstein en bekende hem dat ze de kandelaars aan haar huisheer verkocht had.

Hij hoorde haar verlegen verontschuldiging aan en schoot toen in zoo'n lachbui dat ze hem met open oogen aanstaarde.

„Heeft hij ze? Je huisbaas? Ha, ha, ha! Hij zal rijk worden, de kerel! Honderd vijf en zeventig gulden, zeg je? Wat 'n stommeling! Nee, die is goed, ha, ha, ha!"

Hij hield de handen in de zijde van het lachen. Juffrouw Rendal begreep er niets van.

„O, jawel. Het spijt me van het koopje," ging hij voort, toen zijn vroolijkheid wat bedaard was. „Maar je hebt nog meer dingen in je kist, hè? Meer antiek spul, dat ik nog niet gezien heb. Kom vandaag nog maar eens met het een en ander hier."

„'t Is mijn plicht," zei de oude juffrouw een beetje

CHARLES HEYNEN,

die op de Soirée ten bate van beeldende Kunstenaars, onlangs in den Schouwburg te 's-Gravenhage gegeven, op zeer verdienstelijke wijze te titelrol vervulde in de pantomime Jephté.

beschaamd, „om u de gelegenheid te geven iets anders van me te koopen, ter vergoeding van de kandelaars. Ik kom straks terug, mijnheer."

Toen ze vertrokken was, haalde de antiquaar den brief met den buitenlandschen postzegel te voorschijn en begon hem te beantwoorden:

Waarde heer Heringa,

Eindelijk ben ik er in geslaagd

ONTVOERD.

Door de Groningsche politie werd onlangs in een kist onder een bedstede in een woonwagen van Zigeuners een 10 à 12-jarige knaap ontdekt. Het ventje, van Duitsche afkomst, zeide Jozeph Hännsche of Hensche te heeten, is vermoedelijk 4 jaar geleden in Duitschland ontvoerd, door den kermisreiziger Christ, een der mannen die thans in hechtenis zijn. Vroeger reisde het knaapje met zijn vader in de bosschen, zoo vertelde hij en de laatste plaats waar hij met zijn vader vertoefde, was Waldeck. Zijn moeder is dood, en broertjes of zusjes heeft hij niet. De knaap, die zeer zonderling was uitgedost, is onder de hoede van den Voogdijraad geplaatst en vertoeft in het Observatiehuis te Groningen. De Duitsche Consul tracht in Duitschland de familie van het ventje op te sporen.

MOBILISATIE-MARSCH.

Door 26 militairen uit IJzendijke is onlangs een 70 K.M.-marsch in model veldtenue gehouden. Te IJzendijke teruggekeerd werden de deelnemers met militaire muziek ingehaald. Onze foto geeft de deelnemers met enkele autoriteiten. 1. De Burgemeester van IJzendijke. 2. 1e Luit. Oly. 3. 2e Res. Luit. van der Harst, die de deelnemers op zeer aangename wijze inhaalden. 4. Mil. Klip., de bekende Sparta-voetballer. X De leider en ontwerper van den marsch, Mil. Sergt. F. W. de Jong. *(foto v. Hevele).*

KONINKLIJK BEZOEK.

H.M. de Koningin Moeder heeft een bezoek gebracht aan het pas geopende Rusthuis voor ouden van dagen der Gereformeerde kerk, welk tehuis is gelegen aan de Scheeperstraat 54, te 's-Gravenhage. Foto links: H. M. verlaat het tehuis; foto rechts: de commissieleden enz., die H.M. ontvingen en inlichtingen gaven. Zittend v. l. n. r. Mevrouw A. Swagerman en mevr. L. A. Eger, Zusters van de „Commissie van bijstand". Mej. van der Brugge, Huismoeder. Staand v. r. n. l.: de heeren, W. G. J. v. d. Bergh; G. v. d. Zeeuw; F. J. Verseveldt, respect. voorzitter, secr. en penningmeester der Rustende Commissie en J. F. van den Brugge, Huisvader. *(foto's P. van Tol.)*